

отвѣсна скала, която се спуща направо въ долината — той приличаше на сръдневѣковенъ замъкъ, гордъ и страшенъ. Малко отлѣво блещи кубето, задъ него се издига остриятъ самотенъ връхъ на една елха. Горитѣ наоколо имаха тъменъ цвѣтъ отъ летещите надъ насъ облаци. Въ долината гърмѣха редица чаркове за гайтанъ, които, сѣкашъ, развалѣха чудната гледка, нарушаваха самотата на мѣнастиря и горитѣ.

Пжтѣтъ силно лакатуши. Отдвѣтѣ страни — високи, прорѣдѣли букови гори, тукъ тамъ повалени дънери, готови за дѣски, други, полуизгнили, се търкалѣха обрасли въ лишеи и мѣхъ.

— Тия гори сж сѣ на мѣнастиря, — поясняваше ни дѣдо Стою. — Богатъ е той — гори има и въ Балкана, ей, до горѣ. Ала ги сѣкатъ, грабятъ кой отдѣто завърне... А тамъ долу е фабриката за кокалени работи...

И, наистина, прѣзъ рѣдката гора се виждаше нѣкакво здание, надъ което се спущаше дебела желѣзна тржба, сигурно водопроводъ. Водата, въ буйни пѣнести потоци и водопади, се спущаше надолу изъ отвѣснитѣ канари. Стигнахме оградата на мѣнастиря, прѣзъ която се виждаше сжщо такава, както долу, овощна градина, потънала въ буйна растителность, сръдъ която — тѣй нареченото езеро: голѣмъ кръгъ позеленяла отгорѣ вода, нѣкога красиво, но сега занемарено, обърнато въ просто блато, езерце. Въ него се влива бързъ потокъ, който разтиква зелената мръсна кора и скрива бистритѣ си води въ общата мръсотия. Нѣколко градски дѣца играеха на „чистъ“ въздухъ около него...

Небето се попроясни и градината, сѣкашъ, се засмѣ, облѣна отъ неговитѣ весели лъчи. Магарен-